Ágh István

Együtt a jövőben

Unokáim úgy jönnek hozzánk,
mintha a múltat látogatnák,
akik jövőről ábrándoznak,
körülülik a régi asztalt,
a meglett férfi, felnőtt lányok
gyerekből vendégekké váltak,
mi újság van Londonban? – kérdem,
mint Pestről kérdeznek vidéken.

Érdeklődésem nem szokatlan,
lányunokám a King's College-ban,
belevetve a nagyvilágba,
mint aranyhal az óceánba,
a húga pesti gimnazista,
jövőjét álmaira bízza,
de a fiú már magabiztos
szótlansággal rejti a tikot.

Előttük három nemzedékkel
így ültem a családi körben,
utoljára közel egymáshoz,
de gondolatban nagyon távol,
nem gondoltam, hogy amíg élek,
milyen fontosak az emlékek,
szemek tükre, hangok visszhangja,
szokások a szokásaimban.

Miután eljöttem hazulról,
esetleges erők sodortak,
az utódaim ahhoz képest
más személyek is lehetnének,
de lényüket vonnám kétségbe,
ha ráfognám a véletlenre,
mert nem válthatók más alakra,
mint ami a gének parancsa.

Felsőbb akarat szerint történt
az is, mint a világteremtés,
isteni hasonlatosságban,
de az én vérem anyagával,
s ahány fajta vegyül egy testben,
mindannyian ők az egyetlen,
a jövőjükkel élek együtt,
miképpen öröklődöm bennük.

Tovább sugárzom a szemükből,
ha nem is találnak a földön,
kereshetnek a sötétségben,
melynek talán sehol nincs vége,
ott, egy másik dimenzióban
nyílik a tudattalan zóna,
ahogy az asztalt üljük körben,
halottaimmal körülöttem.

85. születésnapján – kissé megkésve – szeretettel köszöntjük
***Ágh István**t legújabb kötetének egyik versével*